

Komandi partur
Í komandi parti greiðir Sverri, tá ið teir á einum sinni vóru bumbaðir ein heilan tíma.

Sverri lærði á Skála Skipasmiðju

frívakt og fór í koyggjuna. Tá eg kom upp aftur, sigldu vit aftur. Tá var vindurin linkaður. Vit vóru komnir til Aberdeen 1. jóladag. Vit landaðu 1. og 2. jóladag. Men vit seldu hampiliga væl. Eg haldi at tað vóru 3.500 ella 3.600 pund. Eg fekk 2.500 kr fyri túrin. Inntøkan hjá mær var kr. 4.000 tilsamans í 1940, og var hetta sera gott tá í tíðini. Men líkamikið, vit fingtu eina deiliga reisu upp aftur. Vit merktu einki til nakað kríggj.

Sum deyðsiglarar til Aberdeen

Síðst í januar 1941 lógu vit uppi á Hornafjørðinum við fullari last, tá vit blivu fastir í sandinum. Tað er so nógvur sandur, sum legst har, hetta var eitt skít pláss. Vit máttu so royna at bakka frá, og vit bakkaðu og bakkaðu, og at enda tá loysnaði. Men nú skrávan skal umstýrast til at koyra fram, stendur fast, og skipið stendur framvegis til at bakka. Skrávutoyið var fyringigið, og tað komu menn av ymiskum skipum at royna at hjálpa. Vit høvdu tekningar av øllum tí tekniska. Tað var høvuðsaksilin, sum stýrði umstýringini. Motorfabrikkin Alfa var farin at brúka hetta. Men nú var hann gingin fyri. Tað verður so gjørt eitt og annað, men einki hjálpti.

Fleiri av hinum skipunum vildu hava lastina, so teir kundu fara niður við henni. Men skiparin vildi ikki av við lastina. Hann helt, at tað mundi bert vera ein bagatel at greiða. Men eg segði honum, at hetta var ikki nakað

bagatel. So mikið hevði eg lært um motorar á skiparaskúlanum.

Eg sigi so við skiparan, at hetta er ikki at spæla við. Skiparin sendir so telegramm til Tummas Thomsen á Tvøroyri, reiðaran, og biður hann um at royna at skaffa okkum bedingspláss á Havnini, so vit kunnu lyfta reyvina upp á skipinum, tá vit koma hagar og fáa ordna skrávutoyið. Eg helt fyri, at skiparin sá ikki álvaran í hesum. Vit fóru so sum deyðsiglarar til Føroyar og sigldu bert við seglum. Vit blivu sleipaðir út, og tá vit komu út á landgrunnin kom hann av landsynningi. So lögdu vit bakk. Eg var í ringum lag hetta kvöldið, tá eg tørnaði inn á midnátt.

Eg hevði frívakt hundavaktina. Tað var ikki hugaligt at liggja sum deyðsiglari í krígstíð. Men tá eg kom upp aftur, nú siglir hon sum ein røvari. Tá var hann komin av útsynningi vestri. Vit høvdu 18 tímar í Mykines, so skjótt gekk tað. Tá vit sigldu Skopunarfjørð, so hyggi eg at skiparanum. Eg kendi geberdurnar hjá honum. Hann gekk og snaraði hárdoddin. Eg sigi við hann: "Hvat hundin spekulerar tú nú uppá. Nú er okkurt!" "Ja, nú mást tú hjálpa mær", sigur hann. "Við hvørjum?" "Eg vil hava skipsráð", sigur hann, "eg eri bangin fyri at fara á skipasmiðjuna". "Ja, eg eri vanur at hjálpa tær", sigi eg við Jóan Jakku. Hann sigur, at tað er heilt vist, at hesin byrður kann strekka heilt til Aberdeen. Eg mátti flenna. At fara sum deyðsiglari til Aberdeen! Tá var ikki øll

Jóan Jakku Durhuus var skipari á Albert. Hann gjørdist kendur trolaraskipari

bumbingin byrjað, sum kom seinni í 1941, og sum kostaði Føroyum mong skip og mannalív.

Skipsráð

Tað bleiv skipsráð millum manningina, um vit skulu fara allan vegin við seglum, og tað gjørdist fyra móti fyra. Á, sum skiparin stríddist at fáa eina afturat í sín part, og hetta eydnaðist. Vit sigldu so víðari. Reiðarin gekk í Havn og biðaði. Nógv vóru bangin um okkum. Og tá avtornaði, hevði skiparin rætt. Hann hevði so knúsandi góð ánilsir. Vit hildu ein finan byrð, og vit høvdu akkurát somu tíð, sum tað vanliga tók at sigla úr Føroyum til Aberdeen, tvey samdøgur. Vit tóku onga kontrollhavn, sum tað annars var fyriskipað. Tað kundi vit ikki, sum støðan var. Vit komu so niður til Aberdeen, har ein kontrollbátur kom út til okkara og spurdi eftir signalunum. Vit søgdu, at vit høvdu eingi signal, tí vit vóru deyðsiglarar. Vit máttu strika seglini beinanvegin, vit komu niður. So kom ein sleipibátur út og sleipaði okkum inn í fiskidokkina. So varð selt, og vit seldu væl - 6.600 pund. Tískil fingtu vit eina fina sølu. So fór skipið í eina dokk í Aberdeen. Tað var ein sokallað lyftidokk. Og nú fór aksilin og alt, sum hoyrði til í land. Vit lógu 14 dagar har. Her mátti alt dreygast umaftur. Høvdu vit farið inn á Havnina, so hevði tað tikið so langa tíð, at lastin hevði farið sum tóð. Reiðarið frætti einki frá okkum, fyrr enn sølan kom.

Buldraslig sigling

Vit gjørdtu fleiri túrar, inntil vit koma til tann túrin í 1941, tá vit sigldu inn á Havnina og "Lincoln City" var søkt, meðan "Carolina Torden" lá brennandi í Nólsoyar firði, eftir at hava verið bumbað av týskarum.

Tá vit komu inn um Borðuna, sóu vit alt hetta. Vit vóru akkurát komnir av Sandoyar Bankanum eftir kósini, sum vit skuldu sigla. Tá sóu vit, at flúgvvari var eftir trolaranum "Skála-berg" og sluppini "Lissi". Tá søktu teir sluppuna "Beinivørð" úr Vági sunnan fyri okkum. Vit skuldu fara til hjálpar, men so var akkurát eitt skip komið, sum tók fólkið. Vit settu inn á Havnina, og tá sóu vit, hvussu skilið var. Øll hesi álopini hava vist verið frá somu flogførum.

Eg sigldi so meira ella minni undir øllum krígunum. Teir vóru nógvir í boði um kjansirnar, so allir sluppu ikki upp í part, men manningin skifti so kristiliga. Men eg havi havt so ríkiligt av døgum til at fáa krígspensjón.

"Albert" var heimahoyrandi á Tvøroyri. Suðringarnir vóru so argir um, at norðanmenn skuldu vera við. Teir hildu, at á Skála var nokk av arbeiði. Hjá teimum skuldi ikki verið neyðugt at siglt. Men mær dámdi einki at arbeiða á Skipasmiðjuni. Mær dámdi best at sigla, skiparin Jóan Jakku vildi altíð hava meg við.

Norðfjørður, har nógv føroysk skip komu undir krígunum at keypa fisk

Albert fór sum deyðsiglari til Aberdeen. Her er tað Skála-berg, sum liggur inni